

[Aksel Larsen.]

klar over, at det er, fordi det var meget, meget værre i januar 1968, end man havde forestillet sig. Jeg må sige, at hurtig i opfattelsen har regeringen ikke været, når den skulle være $3\frac{3}{4}$ år om at opdage det, men nu har den altså opdaget det, og det er forklaringen på, at det trods regeringens eminent rigtige politik er så elendigt nu, at man højst kan tillade sig, nu da valget er udskrevet, at sige: ja, i løbet af 1 år eller 2 eller 3 eller 4 vil frugterne af vor hidtidige politik vise sig, hvis dette land stadig væk fortsætter den samme politik.

Jeg kan ikke beundre en sådan måde at lægge det op på, men det er jo altså ganske tydeligt, at når vi nu efter valget får en anden regering, så ligger det sådan, at hvis der så kommer bedre vilkår i dette land, så er det den nuværende regerings og ikke den nye regerings skyld, og hvis det ikke går godt, er det klart, at det er, fordi den nye regering ikke tilstrækkelig handlekraftigt fortsatte med den afgående regerings intentioner. Jo, det var noget, der ikke kunne forbavse os, det er ganske klart, at det var det, der skulle siges, når nu regeringen endelig fik mod til at udskrive valg, skønt mod til, nej, det var formodentlig fornuftigt, for jeg tror, at hvis regeringen havde gjort det, som i hvert fald et af regeringspartierne gerne ville, vente 3 måneder endnu, så var det blevet endnu værre vilkår for regeringspartierne.

Dette synes jeg skulle siges, og så kan jeg i øvrigt lade regeringspartiernes valgprogrammer ligge, jeg synes ikke, der er grund til at bruge tid og spilde mange ord på dem. Lad mig dog have lov til at sige, at det konservative folkepartis valgprogram forbløffer mig unægtelig ved sin fantastiske demagogi og ved sit stemmefiskeri på alle mulige mindre væsentlige områder, mens det ikke siger noget særligt om det væsentlige. Og de radikales kan jo kun imponere i den retning, at man sådan set har afskrevet tallene fra den såkaldte perspektivplan, og så siger man til befolkningen: mere er der ikke råd til, så vi må ikke vente os mere af det, og dette program for den kommende tid har det radikale venstre i øvrigt udarbejdet uden hensyntagen til, om Danmark kommer i fællesmarkedet eller ikke kommer i fællesmarkedet. Derved undgår det radikale parti jo beha-

ligt at udtale sig om fællesmarkedet, hvad et andet af de herværende partier ikke var klog nok til.

Men til alt dette burde man sige, at den økonomiske politik, som har spillet fallit gennem 3-4 år, vil bringe landet ud i et værre uføre, hvis den får lov til at fortsætte. Det, der skal til på skattepolitikens område, har min partifælle hr. Ømann gjort så klart rede for i overensstemmelse med det program, vort landsmøde formulerede, og i overensstemmelse med vor politik såvel før som efter 1968. Det, vi skal have, er en virkelig skattereform, hvis hovedakse må være enhedsindkomstskat, og den er jo også nødvendig af den grund, at uden denne forenkling vil man ikke kunne bringe kildeskatten til at fungere bare nogenlunde tåleligt. Men dertil kommer naturligvis forenkling og retfærdiggørelse på en mængde områder. Jeg skal ikke gentage hr. Ømanns redegørelse, den kender hele tinget, men man bliver nødt til at tage hensyn til dette forslag til skattepolitik, når valget er overstået.

Lad mig så tilføje: jeg begriber ikke visdommen eller rettere sagt den manglende visdom i den skattepolitik og den kasseoverskudspolitik, denne regering har ført og fører. Man lader befolkningen få visse pengeindkomster, og derpå inddrager man dem ad skattevejen, ikke fordi staten har brug for dem, men for at de kan blive brændt i Nationalbanken eller i hvert fald tilintetgjort på en eller anden måde. De må ikke bruges. Hvis man endelig vil føre indkomstpøolitik — og jeg vender mig ikke mod tanken om indkomstpøolitik — var det dog vist mere enkelt ikke først at pumpe pengene ud og derpå trække dem ind og brænde dem. Det minder i uhyggelig grad om Ebberød Bank eller noget lignende. Det er ikke, fordi mit parti vender sig mod tanken om kasseoverskud, vi vender os bare mod tanken om, at man skaber et kasseoverskud, der skal ligge som en død kapital, der under ingen omstændigheder må anvendes til noget som helst. (*Afbrydelse af Erhard Jakobsen*). Ja, man kan kalde det, hvad man vil, og hr. Erhard Jakobsen må naturligvis gerne gøre forsøg på fra sin plads i den side af salen at hjælpe regeringen. Jeg har ikke noget imod, at man opkræver flere penge i skat, end der aktuelt skal bruges til påtrængende udgifter, hvis man var villig til at bruge dem til